

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: הקיסר האחרון, המבצר הנסתר, ליידי איב, מוכת ירח, עיניים שחורות, להטאות ילדים.
ירושלים: הקיסר האחרון, מוכת ירח, עיניים שחורות.
חיפה: הקיסר האחרון, מוכת ירח.

תל-אביב

*** **ליידי איב** (פרץ, ארצות-הברית) — מישחקי המין הופכים למישחקים מסוכנים כשגבר יש כים מלא להציע. פעמיים חווה נחש אחד ניצחי בפנייה קולנועית שלא החלידה. פרסומו סטרג'ס.

*** **המבצר הנסתר** (לב, 'פאן) — עוד אכזרן שלא הועם וזהרה — קוראסוה בן 30 במצחקון יחיד מסוגו. גנרל מפסידן חייב למלט נסיכה דרך ארץ אייב ונעזר בשני שלומיאלים בוריס, אבל תאווי-כצע עד כדי שנינות. חוכמת חיים וציניות על מסך רחב בראשונה אצל האשף היפאני והוא אכן משתולל עליו בהנאה. בעזרת טושיירו מיפונה האחר והיחיד.

*** **מוכת ירח** (אורלי/פילל, ארצות הברית) מוצג גם בחיפה ובירושלים — היא מאר רשת לנאר נפות, שרץ למיטת אמו הגוססת ב' סיציליה, ובדרך לחופה מעדיפה את מיטת אחיו. אביה רודף שמלות ואמה שואלת כל העת למה הגבר רודף אחרי האשה. התשובה, על כנפי לה בוחם, מפי כלבים מיללים מול ירח מלא, כגברים רעבים לאהבה. חכם. רומאנטי. עליו. מצחק. טעים כמו פטוצ'יני ומתוק כמו זאבאיונה. שר משגעת, אולימפיה רוקאקיס חכמה יותר מקרובי המישפחה המפורסם שלה. ניקולאס קייג' סוחף ופיוורד שליאפין הבן מדבר איטלקית עם ה' כלבים.

*** **חופשה בכפר** (לב, צרפת) — קיץ אחר של התבגרות לאור האמת האכזרית של הטבע. הגיבור, ילד חמוד, בנו של הבימאי ז'אן

שחקנית סקאקי

רצח בנאלי בסרט, חשוקות באפריקה

לרהובר, לומר בעזרת ילדה ג'ינגית גיבכה איך להתמודד עם האילוויה הנמוגה של האהבה, המוות, המין והחיים.

*** **החבר של החברה שלי** (לב, צר-פת) — התנהגות של זוגות צעירים המנסה לח' פות על חוסר ביטחון ופחדים עמוקים. אינטלי-גנטי לאוהבי אריק רוהמר וסגנונו המדובר והאסתטי.

★ **תשוקות באמריקה** (צפון, אנליה) — גירסה מהודרת לשחיתות בריטית בקניה, 1941. גרסה סקאקי יפה מתמיד, אך לא מקבלת תמיכה מספיקה מהתסריט שאינו אלא תעלומת רצח בנאלית למרי.

נובוקו מיאמוטו: שילוב של רכות נשית ולביאה

ממריצה את חבריה לעבודה ובסופו של דבר נאלץ המאצ'ו הנמוח גונדו, המתעלל בכל הנשים שסביבו, להודות שהיא חזקה ממנו.

הופעה משכנעת של נובוקו מיאמוטו, רעיתו של איטמי, בתפקיד המפקחת, שילוב של רכות נשית תמימה ונחישות של לביאה זועמת, ולצידה צוטומו יאמאזאקי בתפקיד גונדו, נבל שבסופו של דבר קשה באמת לשנוא, תורמים הרבה להצלחה של אחד הסרטים המפוכחים ביותר בתקופה האחרונה.

ויליאם הרט: טור-רכילות עמוס לעייפה

ידי הולי האנטר (המפיקה), אלברט ברוקס (הכתב) וויליאם הרט (המגיש).

אבל בסיכומו של דבר, אין זה הרבה יותר מקישקוש צב' עוני, כי המהות האמיתית של החדשות, האחריות העיתונאית להן ולמהימנותן, המשמעות שיש להם והכוח שעיצובן מעניק למעצבים, כל אלה הם בעצם הנושאים האמיתיים, שהסרט כאילו עוסק בהם, אבל למעשה אינו מעז אף להציק לכיוונם. אפשר בהחלט לראות, אבל אין כלי-כך הרבה מה לזכור.

גולדי הון וקורט ראסל: מצבים צפויים

זה מראה הכלבים המקבלים מני מורה בבית הנגר, או הגברת המפונקת הנאלצת לשרת את הגברים בבית, כששתי צלחות נדבקות לה לכפות הידיים.

גולדי הון, שהיא קומיקאית המשועת למצבים מן הסוג הזה, מנצלת אותם היטב ומרגישה בבירור הרבה יותר נוח בתור סחבה בבית הנגר, מאשר כיהלום מלוק ומצוחצח על יאכטת המיליונים. קורט ראסל, בן-זוגה בחיים, לא נדרש ליותר מתריסר הבעות סתמיות. לא מזיק, אך חסר-תועלת.

לו רבינוביץ היה גברת

גברת מס' הכנסה (בית ציוני-אמריקה, תל-אביב, יפאן) — קומדי-ית'מת שנונה ומלאה המצאות של הבימאי יוזו (טאממוטו) איט' מי, המתרכז הפעם במה שנראה לו כמחלה יפאנית טיפוסית, אולם מהווה למעשה מגיפה בינלאומית ממדרגה ראשונה. הכוונה כמובן למס'הכנסה ולמכאובים הגדולים מנשוא של כל מי שצריכים לשלם אותו.

העלילה יכולה להיות מעין מבט בראי עקום על פרשת אל-קאפונה. מצד אחד, גאנאסטר קשוח בשם גונדו, המחזיק בתי-הארחא שמשכירים חדרים לפי שעה, מלווה כספים בריבית קצוצה, עושה עיסקות שחורות על ימין ועל שמאל ומחזיק לעצמו בירונוים בשכר, שיבטיחו כי העבודה תתנהל בלי בעיות. במקום הצלקת של קאפונה, הוא צולע, חוץ מזה אין הרבה הבדלים. תאוות חיים ומרץ בלתי-נדלים, פילגשים לרוב, והעמדת-פנים של חזות מהוגנת כלפי חוץ.

מולו ניצבת אשה קטנה, שברירת, מנומשת, בודדה ועק' שנית להפליא, שהיא מפקחת אמביציוזית מאוד במס'ההכ' נסה. כל עוד היא צריכה לרדת לחיי חנוונים אומללים, היא עושה את העבודה בנאמנות, אבל בלי הרבה חשק, אך כש' מדובר בנבל בריא כמו גונדו שום דבר כבר אינו יכול לעזור בעדה.

בהתמדה שאינה יודעת גבול, היא מתחקה על עיקבותיו, מפענחת את עסקיו, בודקת את הוצאותיו, מפשפשת בכליו,

סכס מתחת למירקע

משדרים חדשות (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — הבימאי גיימס ברוקס צודק כשהוא מגדיר את הסרט הזה כסיפור-אהבה.

אכן, זה המישור החזק ביותר של הסיפור, הוא נעזר ברקע המרתק מעצם טבעו, של תחנת-שידור טלוויזיונית ולכן, למרות אורכו (למעלה משעתיים), התוצאה עובדת על הקהל. במרכז העלילה משולש רומאנטי — מפיקה צעירה, לא כל' כך יפה, אבל מאוד נמרצת, כתב מזהיר אבל לא כלי-כך כאריז' מטי, ומגיש-חדשות יפה, אבל לא כלי-כך חכם. המפיקה רוצה מאוד להצליח בעבודה, אבל לא פחות מזה רוצה גם חיי אהבה, עדיף עם גבר מקסים, נאה, יצוני ואם אפשר גם חביב. הכתב רוצה בכל מאודו לעלות בדרגה ולהגיש חדשות, אבל הוא גם מאוהב במפיקה. המגיש מוכן להודות שיש לו הרבה מה ללמוד משני האחרים והוא אפילו מוכן להשיב אהבה למפיקה, בתנאי, כמובן, שזה לא יפריע לקידומו האישי.

על הבסיס הזה צריך להוסיף את כל האירועים הפיקאני' טיים, שעליהם שומעים תמיד כשמדובר בתחנת-טלוויזיה — כתבה שמכניס ברגע האחרון, מיקרה-חירום של שידור חי שבו צריך לאלתר בן-רגע מול המצלמה שעה שכתבים מכל פינות העולם מדווחים בזה אחר זה, ששבר כלכלי בפסיגה שנוטל פרנסות של עובדים מסוריים רבים, לאו דווקא למי שיקולי איכות, ועוד כיוצא בזה. קירקס שאינו נח לרגע. זה נראה כמו טור-רכילות עמוס לעייפה, ומשחק היטב על

טבעה בשמפניה

נשואה לשניים (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — שוב הסיפור של סינדרלה במהופך. אשת-חברה מ' מונקת נופלת מן היאכטה המיש' פחתית, בין הקאוויאר לשמפניה, אל תוך מימיו של מפרץ שכוח'אל, נמשית מן המים במצב של אמנויה, והנגר, שמאמץ אותה לאשה, עושה זאת כדי להתנקם על כך שלא שילמה לו עבור עבודה שביצע עבורה למי הזמנה.

משוכנעת שהיא אכן רעיתו הכנועה של הברנש המטופל בארבעה בנים קונדסים, היא נאלצת לעבוד בפרך מן הבוקר ועד הלילה ולסבול עלבונות אי-ן-קץ המוטחים בה בכוונה תחילה. אלא שכצמו, הגבר מתרכז, האשה מתרגלת, הילדים עוברים אילוף וכאשר האמת יוצאת לאור הצמד כבר מאוהב באמת. המישפחה הבדויה מרגישה כמישפחת-אמת והגברת בבעייה — לשוב ליאכטה ולבעל החוקי המנוון והמשעמם, או להישאר במחיצת החתיך הפרולטרי ונאצאיו.

לא צריך להיות בדיקו נביא כדי לנחש מה עומד לקרות בכל אחד מן השלבים השונים של הסרט. את הסיפור, בגילגולים שונים, אפשר היה לראות כבר פעמים רבות בעבר, באחרונה בנסיכה מבורלי הילס. הסיפור והדיאלוגים הם למעשה החלק החלש ביותר בכל הסרט, העניין והשדרוך ביותר. למרבה המזל, הבימאי נארי מארשל, שמתמחה בקומדיות (מן הרופאים באהבה), מניח לעיתים קרובות למילה המדוברת ונותן למצבים לדבר בעד עצמם, ואז הסרט מצחיק באמת. בין אם

